

Poznaj siebie

„Poznaj siebie” to starożytny aforyzm wypisany na dziedzińcu świątyni Apolla w Delfach, w Grecji. Główne znaczenie tego wyrażenia w jego pierwotnym brzmieniu to „Poznaj swoje granice”. W IV wieku p.n.e. maksymę tę ponownie zinterpretował Platon, który rozumiał jej znaczenie bardziej ogólnie – „Poznaj swoją duszę”. Chrześcijańscy, żydowscy i islamscy święci znaleźli dla niej różne biblijne odpowiedniki, aby omówić temat wiedzy o jaźni.

Jednak zanim pojawił się ten aforyzm, od niepamiętnych czasów ludzkość angażowała się w odwieczne poszukiwania wiedzy o stworzeniu i jego początkach. Jaki jest cel stworzenia? Dlaczego i jak powstał rodzaj ludzki? Jaki jest cel ludzkiego życia? Jakie jest nasze przeznaczenie i co dzieje się po śmierci? Takie dociekania od wieków są udziałem szczerych poszukiwaczy prawdy.

Dociekanie w tekstach wedyjskich

Dociekanie to jest pięknie opisane w *Nasadija Sukta*, znanym jako Hymn Stworzenia, który pojawia się w Rigwedzie (jednym z czterech świętych głównych tekstów indyjskich), liczącej co najmniej 3 500 lat. *Nasadija Sukta* ujawnia, że przed stworzeniem nie było ani istnienia, ani nieistnienia, ani śmierci, ani nieśmiertelności. W szczególności *Nasadija Sukta* głosi, że nawet bogowie pojawili się po stworzeniu wszechświata. Zatem kto wie, jak powstał wszechświat? Takie rozumienie pokazuje logiczne myślenie i intensywne dociekania starożytnych proroków. W rzeczywistości, w *Tajttirija-upaniszadzie*, w rozdziale *Bhriguwalli*, uczeń Bhrigu prosi swojego ojca, Warunę, aby przekazał mu wiedzę o najwyższej rzeczywistości, brahmanie, z którego wyłaniają się wszystkie istoty, przez którego wszystkie istoty są podtrzymywane i z którym wszystkie istoty się stapiają.

Nauczyciel, ojciec Bhrigu, uczy go, aby szukał Odwiecznego przez ascezę (tapas), koncentrację i medytację. Po wykonaniu surowej ascezy, wierny syn powrócił ze swoim odkryciem, że pokarm jest Bogiem. W rzeczywistości jest to prawda, ponieważ wszystkie istoty rodzą się z pokarmu. Gdy przychodzą na świat, żyją dzięki pożywieniu. Gdy odchodzą, łączą się z żywiołami, aby stać się pożywieniem. Następnie mądry nauczyciel udzielił odpowiedzi, nakazując Bhrigu wrócić i dalej prowadzić ascezę. Tym razem Bhrigu powrócił z nowym odkryciem – oznajmił, że pierwiastek życia (prana) jest Bogiem. To prawda, ponieważ wszystkie istoty rodzą się z pierwiastka życia, są podtrzymywane przez pierwiastek życia, a po śmierci stają się jednym z pierwiastkiem życia. Wciąż nieusatysfakcjonowany, nauczyciel powiedział Bhrigu, aby wrócił i kontynuował ascezę.

Za trzecim razem Bhrigu wrócił z odpowiedzią, że umysł jest Bogiem, ponieważ wszystkie istoty rodzą się z umysłu, są podtrzymywane przez umysł i łączą się z umysłem. Wciąż niezadowolony, Waruna polecił synowi wrócić i odkryć ostateczną prawdę. Tym razem Bhrigu przyszedł z odpowiedzią, że intelekt (widźniana) jest brahmanem, ponieważ każdy rodzi się z intelektu, jest podtrzymywany przez intelekt i odchodzi, łącząc się z intelektem. Cierpliwy guru nadal nie był usatysfakcjonowany i kazał uczniowi kontynuować ascezę. Wtedy Bhrigu wreszcie uświadomił sobie, że błogość (ananda) jest

brahmanem. Wszystkie istoty rodzą się z błogości, żyją dzięki błogości i ostatecznie odchodzą, powracając do błogości. Tak więc należy przekroczyć pięć powłok (koszy), aby osiągnąć najwyższy cel.

Rozpoczynamy podróż od tego, co materialne, do tego, co subtelne i najsubtelniejsze, gdy przechodzimy od powłoki pożywienia do ostatniej powłoki błogości. W końcu docieramy do atmy (jaźni), czyli brahmana (najwyższej rzeczywistości). Ten przykład pokazuje intensywność i wytrwałość niezbędną w naszych praktykach duchowych. Zgodnie ze słowami *Katha-upaniszady*, przestanie brzmi: „Powstańcie, przebudźcie się. Nie ustawajcie, dopóki nie osiągnięcie celu (Utiszta, dżagrata, prapja waranibodhata)”

Poruszająca historia Waltercito Bravo, która znajduje się w tym wydaniu *Sathya Sai – The Eternal Companion*, stanowi współczesny przykład poszukiwań i podróży możliwych tylko dzięki łasce i błogostawieństwu Bhagawana Śri Sathya Sai Baby. Chociaż u małego Bravo zdiagnozowano wrodzoną niedokrwistość hemolityczną i cierpiał straszliwy ból, wiódł bardzo spokojne i radosne życie. Jego list otwarty w przeddzień odejścia jest wyraźnym dowodem jego podróży do „poznania samego siebie”. Bravo pisze: „*Pamiętam, jak Baba powiedział, że wyzdrowieję i że będę całkowicie normalny (na interview, gdy byłem małym chłopcem). Dlatego nie martwicie się o coś, co odejdzie razem z ciałem. Baba leczy mnie z mojej ignorancji, co pomoże innym uwierzyć w jego wielkość i boskość. Nawet jeśli Baba nie uzdrowi mojego ciała, to nie dlatego, że nie jest prawdomówny; to dlatego, że mówi w boskich kategoriach... Oznacza to, że wyleczy mnie z mojej ignorancji i że poznam swoją prawdziwą jaźń.*”

Poznanie siebie samego jest najlepszą służbą

Wielcy mędracy, tacy jak Śri Adi Śankaraczarya, Śri Ramakriszna Paramahansa, Bhagawan Śri Ramana Mahariszi i Śri Nisargadatta Maharadž byli doskonałymi praktykami poszukującymi ponadczasowej mądrości – „Poznaj siebie samego”. Prowadzili również wielu poszukiwaczy na ścieżce samopoznania. Bhagawan Śri Sathya Sai Baba, awatar tej ery, przybył, aby wskazać nam, że celem tego życia jest uświadomienie sobie naszej prawdziwej natury, to znaczy uświadomienie sobie, że jesteśmy wieczną atmą, brahmanem, czyli boską miłością. W swoich książkach – *Dźniana Wahini, Sutra Wahini, Upaniszad Wahini* i *Gita Wahini* – Bhagawan Baba opisuje różne sposoby zdobycia wiedzy o jaźni (dźniany). Celem jest przejawianie boskości w swoim życiu i pomaganie innym w uświadomieniu sobie własnej boskości.

Podróż do „Poznania siebie” jest bardzo osobista, ale w gruncie rzeczy istotna. To ścieżka, która wykracza poza doktryny religijne, środowiska kulturowe i odniesienia historyczne. Spostrzeżenia Baby upraszczają i wzbogacają nauki wielu mędrców oraz zapewniają dokładną mapę drogową dla najważniejszych wewnętrznych poszukiwań. Jeśli będziemy wprowadzać te praktyki w nasze codzienne życie, możemy przejść transformację i mieć pozytywny wpływ na społeczeństwo dzięki rozwijaniu harmonii, pokoju, miłości i zrozumienia w tym świecie pełnym chaosu i podziałów.

Gdy kiedyś zapytałem Swamiego: „Jaka jest najlepsza służba?”, powiedział stanowczo: „*Najlepszą służbą jest poznanie siebie*”. Dodał, że tylko wtedy, gdy poznamy siebie, będziemy mogli zrozumieć awatara, Boga i tajemnicę stworzenia.

Znaczenie dźniany

Znaczenie ścieżki wiedzy, czyli mądrości, podkreślają liczne święte teksty duchowe, takie jak: *Asztawakra Gita*, *Joga Waśisztzy* i wiele *Upaniszad*. Wielki mędrzec i mistrz adwajty, Adi Śankaraczarja, mówi: „Wyzwolenie można osiągnąć tylko przez wiedzę, czyli dźnianę (Dźnianad ewa tu kajwaljam prapjate jena muczjate)”. W *Bhagawadgicie* (4.38) Pan Kriszna podkreśla: „Nie ma nic oprócz dźniany (Na dźnianena sadruszam)” i (4.33) „Ostatecznie wszystko zawiera się w wiedzy (Sarwam dźnianam parisampatjet)”. Dźniana jest najwyższym doświadczeniem, na którym kończy się droga.

Następnie Pan Kriszna mówi, że wielbicieli przychodzą do niego dla osobistych korzyści, ulgi w chorobie i dla samopoznania (poszukiwacze wiedzy). Jednak największy jest znawca jaźni (dźnianin), którego Kriszna uważa za równego sobie! Bóg jest dźnianinem, a dźnianin jest Bogiem! Aby stać się dźnianinem, także potrzebna jest łaska Boga. W świętej *Awadhuta Gicie* (Pieśni wolnej duszy) Pan Dattatreja oznajmia: „Jedynie dzięki łasce Iśwary (Boga) można zainteresować się adwają, wiedzą o jaźni (Iśwar anugrahad ewa pumsam adwajta wasana)”. W przeciwnym razie człowiek pozostanie uwikłany w rytuały i inne praktyki na płaszczyźnie materialnej, szczególnie na wczesnych etapach poszukiwań duchowych.

Swami wielokrotnie powtarza: „Człowiek z dwoistym umysłem jest na wpół ślepy”. Swami mówi: „Prawdziwą mądrością jest dostrzeganie jedności (Adwajta darszanam dźnianam)”.

Czym jest dźniana?

Wielki nauczyciel Adi Śankaraczarja mówi: „Poznanie, kim jesteśmy w rzeczywistości, to dźniana (Swaswarupa anusandhanam)”. Poznanie swojej prawdziwej natury to dźniana. Mówi się także: „Dostrzeganie wyłącznie jedności bez różnic to dźniana (Abheda darszanam dźnianam)”. Baba wyjaśnia to tak pięknie, aby każdy mógł zrozumieć: „Nie jesteś jednym, lecz trzema – tym, kim myślisz, że jesteś – ciałem, tym, za kogo uważają cię inni – umysłem i tym, kim jesteś naprawdę – atumą. Zawsze utożsamiamy się z naszym ciałem i z naszymi zmysłami. Inni utożsamiają nas z naszymi myślami i uczuciami. Ale my jesteśmy niezmienną, wieczną atumą, brahmanem, czyli boską miłością.

Cztery Mahawakje (wielkie sentencje) głoszą: *Pradźnianam brahma* (świadomość jest brahmanem), *Tat twam asi* (Tym jesteś ty), *Aham brahmasmi* (jestem brahmanem) i *Ajam atma brahma* (atma to brahman). Każda z tych głębokich prawd pochodzi z każdej z czterech Wed i zawiera esencję wszystkich *Upaniszad*. Wszystkie odsłaniają tę samą prawdę – że jesteśmy niezmienną, wieczną atumą. Oto esencja wedanty, jak mówi Adi Śankaraczarja: „Jedynie brahman jest prawdą. Cały świat jest iluzją. Ucieleśniona istota jest brahmanem, a nie czymś innym (Brahma satjam dźagat mitja; dźiwo brahmajwa narah)”. To jedyna prawda, a uświadomienie sobie tej prawdy jest celem wszystkich praktyk duchowych.

Swami zachęca nas do poszukiwania prawdy, udzielając błogosławieństw urodzinowych w liście zamieszczonym w tym wydaniu *Sathya Sai – The Eternal Companion*. Swami kończy list słowami: „*Pokonaj niepokój o sprawy doczesne i uświadom sobie Najwyższego Pana.*”

Dlatego Swami podkreśla: „*Zawsze pamiętaj o Bogu, który jest wieczny i prawdziwy. Nigdy nie wierz w świat, który jest przemijający, zmienny i złudny. Domagaj się Boga przez cały czas.*”

Praktyki duchowe do kierowania się ku wiedzy o jaźni

Powszechną drogą ogólnie zalecaną przez wszystkich mistrzów jest samodociekanie. Zgodnie z tradycją, wedanta opisuje ją jako „*Neti, neti*”. Najpierw musimy zaprzeczyć wszystkiemu – „Nie to! Nie to!” Musimy zaprzeczyć, że jesteśmy ciałem, umysłem, intelektem i że jesteśmy czymkolwiek w tym widzialnym świecie. Jesteśmy tym, co pozostaje po zaprzeczeniu wszystkiego! W końcu wchodzimy w kontakt z najwyższą rzeczywistością. Tutaj Bhagawan Baba pięknie i dogłębnie przedstawił prawdziwe znaczenie „*Neti, neti*”. W odróżnieniu od powszechnej interpretacji procesu negacji w celu zdefiniowania rzeczywistości, Baba mówi, że pojęcie to w rzeczywistości oznacza: „Nie tylko to, nie tylko to”. Innymi słowy, ciało, umysł, intelekt i świat, którym zaprzeczamy jako brahmanowi, są jak najbardziej brahmanem! Wszystko jest jednym – brahmanem.

W Bhagawadgicie (13.17) Pan Kriszna głosi tę samą zasadę:

*Awibhaktam cza bhuteszu
Wibhaktam iwa cza sthitam
Bhuta-bhartri cza taj dźnejam
Grasisznu prabhawisznu cza.*

On jest niepodzielny, a jednak wydaje się być
podzielony między żywe istoty.
Rozpoznaj, że najwyższy byt jest tym, który podtrzymuje,
tym, który niszczy i tym, który stwarza wszystkie istoty.

Jak osiągnąć wiedzę o jaźni?

Zrozumiesz to, jeśli spojrzysz na siebie w lustrze. Trzy powody, dla których nie jesteś w stanie zobaczyć swojego prawdziwego obrazu, czyli prawdziwego Ja, w lustrze, są takie same, jak powody, dla których nie potrafisz zobaczyć własnej jaźni:

1. mała (fizyczne i mentalne nieczystości na powierzchni lustra);
2. wikszepa (wewnętrzne i zewnętrzne poruszenia lub zniekształcenia lustra);
3. awarana (zastłona niewiedzy, która zakrywa lustro lub zaciemnia naszą świadomość).

Tłumacząc, jak przezwyciężyć te trudności, Swami, w poprzednim wcieleniu jako Śirdi Sai, objaśnił ślokę z Bhagawadgity (4.34):

*Tad widdhi pranipatena
Pariprasznena sewaja
Upadekszjanti te dźnianam
Dźnianinas tattwa-darszinah.*

Poznaj prawdę, składając pokłony mistrzowi duchowemu.
Pytaj z szacunkiem i służ mistrzowi.
Istota oświecona może przekazać ci najwyższą mądrość,
ponieważ faktycznie widziała prawdę.

Baba podaje wyjątkowe wyjaśnienie, dzieli sanskryckie słowo *tedźnianam* zgodnie z zasadami gramatyki, tak jak w powyższym wersecie i powstaje *te adźnianam* zamiast zwyczajowo przyjętego *te dźnianam*. Nie powiedział tego żaden inny komentator. Teraz zmienia się znaczenie. Teraz werset głosi, że istota oświecona uczy, czym jest ignorancja, a nie, czym jest wiedza. Gdy Baba mówi, że boska wola uczy nas, czym jest ignorancja, wskazuje, że jesteśmy istotą zrealizowaną, ucieleśnieniem wiedzy lub boskiej miłości. Jednak zasłona ignorancji przesłania tę wiedzę, a łaska Pana usuwa zasłonę. W jaki sposób?

Pokonywanie wikszepty z oddaniem

Wikszeptę można pokonać dzięki całkowitemu poddaniu lub posłuszeństwu (ścieżce oddania), które usuwa niepokoje umysłu.

Pan Kriszna obiecuje w Bhagawadgicie (10.10): „Tym, których umysły zawsze oddają mi cześć z pełnym miłości oddaniem, przekazuję boską wiedzę, dzięki czemu mogą mnie osiągnąć”.

Najlepszym tego przykładem jest Śri Ramakriszna Paramahansa, który tak bardzo kochał boską Matkę Kali, że widział, jak przenika wszystko – to, co ożywione i to, co nieożywione. Nawet jego nauczyciel, Totapuri, który był mistrzem adwajty, uświadomił sobie, że dzięki intensywnemu oddaniu można osiągnąć absolutną jedność. Tak więc guru również uczył się od tak zwanego ucznia!

Aby zobaczyć mikroby, potrzebujemy mikroskopu. Aby zobaczyć odległe obiekty, potrzebujemy teleskopu. Podobnie, aby ‘zobaczyć’ dźnianę, potrzebujemy ‘dźniana-skopu’ oddania dla Pana. Taka jest boska wizja (diwja czakszu), którą Pan Kriszna obdarza Ardżunę na środku pola bitwy, aby zobaczył jego kosmiczną formę (wiśwarupę) ze wszystkimi wszechświatami – przeszłością, terażniejszością i przyszłością.

Pewnego razu zapytałem Swamiego: „Pan Kriszna powiedział, ‘Tych, którzy są mi zawsze oddani i oddają mi cześć z miłością, obdarzam mądrością, dzięki której mogą mnie osiągnąć’ (Bhagawadgita 10.10). Zatem jeśli cię kocham, czy zostanę oświecony?” Swami odpowiedział: „Tak! Jeśli masz całkowitą wiarę i poddanie razem z wielką miłością i czystością, obdarzę cię dźnianą”. Mistrz posiada moc obdarzania doświadczeniem jedności. Dostzegamy to również w życiu Swamiego Wiwekanandy zwanego ‘Narenem’. Gdy prowadził on szczerze poszukiwania i wyrażał intensywne pragnienie, jego mistrz, Śri Ramakriszna Paramahansa, przez dotknięcie obdarzył go wizją, jak wszystko przenika Bóg. Było to tak niezwykle doświadczenie, że mały Naren przeraził się i poprosił Śri Ramakrisznę, aby z powrotem sprowadził go na ‘normalną’ płaszczyznę. Trzeba być przygotowanym na doświadczenie, w którym widzimy, jak wszystko przenika Bóg. To samo przydarzyło się Ardżunie. Był przerażony kosmiczną wizją, jaką obdarzył go Pan Kriszna i modlił się do niego, aby przyjął swoją normalną postać.

Pokonywanie mali i awarany

Baba mówi, że możemy osiągnąć dźnianę przez pełną miłości i bezinteresowną służbę (sewę) dla guru lub Boga. Obejmuje to służbę każdej istocie lub obiektowi w całym wszechświecie, gdyż są one manifestacją Boga. Doświadczenia młodej dorosłej, pani Ahrabie, opisane w tym wydaniu *Sathya Sai – The Eternal Companion*, ukazują w jaki sposób służba innym jest w rzeczywistości służbą sobie! Swami mówi, że bezinteresowna

służba pomaga pokonać zanieczyszczenia umysłu (małę). Święte pisma głoszą: „Celem działania jest oczyszczenie serca (Czittasja śuddhaje karmanaha)”. Swami mówi, że taka czystość to oświecenie. Jeśli człowiek jest czysty, staje twarzą w twarz z atumą lub brahmanem. Jezus także mówi: „Błogosławieni czystego serca, albowiem oni Boga oglądać będą”

Wreszcie dochodzimy do tego, co Śirdi Baba nazywa paripraśną (prawdziwym dociekaniem). Nie jest to pytanie zadawane z czystej ciekawości ani pytanie dla samego pytania, ale pytanie wypływające ze szczerego pragnienia, które żywili wielcy święci. Jedynie szczerze pragnienie sprawia, że samodociekanie jest możliwe. Praktyka samodociekania odsłania zasłonę ignorancji (awarany), która zakrywa lustro, a także ukazuje prawdę.

Pan Kriszna mówi w Bhagawadgicie (4.39): „Ci, których wiara jest głęboka i którzy praktykują kontrolę umysłu i zmysłów, zdobywają boską wiedzę (Śraddhawan labhate dźniamam)”. Całkowita wiara w święte pisma, w swojego guru i w jego nauki i, co najważniejsze, wiara w siebie, jest niezbędna do osiągnięcia dźniamy. Jednak ścieżka dociekania jest jak chodzenie na krawędzi. Dlatego oprócz całkowitej wiary konieczne jest pełne panowanie nad zmysłami dla osiągnięcia najwyższego celu.

Trzy przeszkody na ścieżce samodociekania

Umysł: Jedynie umysł jest kluczem, który odpowiada zarówno za zniewolenie, jak i wyzwolenie, w zależności od tego, jak jest używany. Tak jak klucz, podobnie umysł zamyka i otwiera. Swami mówi, że skierowanie naszego umysłu ku Bogu przynosi wolność i wyzwolenie, ale zwrócenie go w stronę świata materialnego wiąże nas i zniewala. Dlatego dużą wagę przywiązuje się do kontrolowania umysłu.

W książce *Sutra Wahini* Swami mówi, że człowiek powinien posiadać sześć skarbów (szad sampati), aby otrzymać wiedzę o brahmanie. Są to: kontrola umysłu (jama), kontrola ciała i zmysłów (nijama), wycofanie się ze świata (pratjahara), niezachwiana wiara (śraddha), wyrozumiałość (titiksha) i spokój (samadana). Najważniejsza jest kontrola umysłu. Skoncentrujmy się tylko na niej w tym artykule.

Umysł i zmysły są ze sobą powiązane. W swej nieskończonej miłości i współczuciu Swami wygłosił serię dziewięciu dyskursów w czasie święta Daśara w 1976 roku, w których opowiedział o różnych sposobach kontrolowania umysłu. Najważniejsze z nich, jakie należy wytrwale wykonywać, to stała praktyka (abhjasa) i nieprzywiązanie (wajragja). Jednym z tzw. '3 P' jest wytrwałość (Perseverance), a pozostałe to czystość (Purity) i cierpliwość (Patience), do praktykowania których zachęca nas Swami. Praktyce tej powinna towarzyszyć samokontrola. Powinniśmy być przywiązani jedynie do Boga. Swami mówi, że nasze serce jest jak jednoosobowa sofa, a nie jak gra w krzesła. Podobnie Jezus mówi, że nie można służyć dwóm panom – Bogu i mamonie (pieniądzom).

Pozostałe dwa sposoby kontrolowania umysłu obejmują: powtarzanie boskiego imienia (dżapę), medytowanie o Bogu (dhjanę) i śpiewanie na chwałę Boga (bhadźan). Umysł jest jedynie kłębkim myśli. Zatem zacznijmy od zastąpienia negatywnych myśli pozytywnymi myślami, zanim przejdziemy do poziomu 'bez myśli'. Wówczas nie ma umysłu, a jaźń sama jaśnieje swoim blaskiem.

Wątpliwości i lęk: Swami pięknie mówi, że podróż życia biegnie od brzegu *samszajatma winaszjati* (ten, kto ma wątpliwości, zginie) do brzegu *śraddhawan labhate*

dźnianam (ten, kto ma całkowitą wiarę, osiągnie dźnianę). Razem z wątpliwościami należy również pozbyć się lęku. Lęk istnieje tylko wtedy, gdy mamy świadomość ciała. Gdy uświadomimy sobie, że nie jesteśmy ciałem, umysłem ani intelektem, lęk zniknie. Pan Sai mówi: „*Dlaczego się lękasz, skoro jestem tutaj?*” Jeśli będziemy pamiętać o tej prawdzie, że Bóg jest zawsze z nami, nie będziemy odczuwać lęku.

Pycha: Swami mówi, że istnieje osiem rodzajów pychy – siła fizyczna, narodziny, wiedza, bogactwo, asceza, piękno, młodość i władza. Duma z ascezy, czyli duchowa duma, jest najbardziej subtelna i najbardziej szkodliwa ze wszystkich. Dlatego ważna jest pokora. W Biblii napisano: „Kto się poniża, będzie wywyższony”. W swoich głębokich naukach znanych jako „Kazanie na Górze”, Pan Jezus mówi: „Błogosławieni cisi, albowiem do nich będzie należało Królestwo Niebieskie”

Dobrodziejstwa dźniany i cechy dźnianina

Wyzwolenie można osiągnąć tylko przez dźnianę (Dźniana ewa tu kajwaljam). Gdy człowiek osiągnie dźnianę, zdobędzie także najwyższy spokój, który przewyższa zrozumienie – oznajmił Pan Jezus. Swami nazywa ten spokój ‘praśanti’. Nie jest to zwykły spokój. To najwyższy spokój niezakłócony przez jakiegokolwiek zmiany, wzloty ani upadki życia. Pan Kriszna mówi w Bhagawadgicie (4.39): „Ten, kto ma całkowitą wiarę, bez trudu osiągnie najwyższy spokój (Dźnianam labdhwa param śanti aczirena adhigacatti)”

Pan Kriszna mówi również w Bhagawadgicie (4.19): „Oświeceni mędrcy nazywają obdarzone mądrością takie osoby, których każdy czyn jest wolny od pragnienia materialnych przyjemności i które spalają skutki działania (karmy) w ogniu boskiej wiedzy”. (Karma jest nasieniem dla naszych przyszłych narodzin. Ogień mądrości, czyli dźniany, spala te nasiona.)

Wersety 8-12 z 13 rozdziału Bhagawdgity odnoszą się do tego, czym jest dźniana i jak zachowuje się dźnianin. Jest to dobre źródło do sprawdzenia naszego postępu. Swami rozszerzył te wskazówki. Są to:

1. amanitwam (pokora);
2. adambhitwam (skromność);
3. ahimsa (niekrzywdzenie w myślach, słowach i czynach);
4. kśanti (wybaczenie, Swami mówi, że istotą miłości jest dawanie i wybaczenie);
5. ardżawam (szczerść połączona z harmonią myśli, słów i czynów);
6. aczarjopasanam (błogosławieństwa guru lub Boga);
7. śauczam (czystość wewnętrzną i zewnętrzną wolną od sześciu wad);
8. sthairjam (niezłomność bez żadnych zakłóceń);
9. atma-winigraha (samokontrola);
10. indrijarteszau wajragjam (nieuleganie i panowanie nad zmysłami, które zawsze są skoncentrowane na zewnątrz);
11. anahankara (brak egotyzmu);
12. dźanma-mritju-dźara-wjadhi-duhkha-doszanudarszanam (świadomość tego, co złe oraz nietrwałej natury narodzin, śmierci, starości, choroby i smutku);

13. asaktir anabhiszwangah putra-dara-grihadiszu (brak przywiązania do żony, dzieci, domu itd., ponieważ wszystko należy do Boga, a my jesteśmy jedynie powiernikami);
14. nitjam cza sama-czittatwam isztanisztopapattiszu (zachowanie spokoju pośród wszystkich pożądanych i niepożądanych zdarzeń w życiu);
15. maji czananja-jogena (stałe oddanie jedynie dla Boga);
16. bhaktir awjabhiczarini (niezmienianie guru i bogów, tak jak prostytutka zmienia panów);
17. wiwikta-desza-sewitwam (upodobanie do samotności lub prawdziwej ciszy);
18. aratir džana-sansadi (niechęć do przyziemnego społeczeństwa lub światowego towarzystwa);
19. adhjatma-dźniana-nitjatwam (stałość w zdobywaniu wiedzy duchowej);
20. tattwa-dźnianartha-darszanam (filozoficzne dążenie do prawdy absolutnej).

Musisz mieć duchowy głód, aby doświadczać najwyższej rzeczywistości. Żadne rozmowy, czytanie, studiowanie ani słuchanie nie może ani trochę równać się z osobistym doświadczeniem. Święte pisma podkreślają, że jest to bezpośrednie doświadczenie (aparoksa anubhuti), a nie pośrednie doświadczenie, którego podstawą jest czytanie świętych pism lub słuchanie przyjaciół, nauczycieli itd. (paroksa anubhuti). Tylko bezpośrednie doświadczenie sprawia, że stajemy twarzą w twarz z Bogiem i urzeczywistniamy brahmana, co powinno być naszym celem.

Wejźmy na ścieżkę samopoznania. To największa przygoda życia. Skarby, których szukamy, są już w nas. Czekają tylko aż je rozpoznamy. Niech nasza podróż do wewnątrz będzie oświetlona mądrością, prowadzona przez miłość i ostatecznie zrealizowana przez uświadomienie sobie naszego prawdziwego Ja. Z pewnością możemy osiągnąć ten cel w tym życiu dzięki łasce naszego Pana, Bhagawana Śri Sathya Sai Baby, a także dzięki naszym szczerym wysiłkom i wytrwałości.

Dżej Sai Ram.

Tłum. Dawid Koziół

Źródło: *Sathya Sai – The Eternal Companion*, vol. 3, issue 11, November 2024

<https://www.sathyasai.org/sites/default/files/pages/eternal-companion/vol-3/issue-11/eternal-companion-vol-3-issue-11.pdf>

13.12.2024